

לכחינת-כניסה לטלוויזיה. הוא עמד במני ועדה ונשאל שלוש שאלות: האם עבד בטלוויזיה? תשובתו היתה: לא. האם הוא יודע לראיין בטלוויזיה? תשובתו היתה: לא. האם הוא יודע מה זו טלוויזיה? תשובתו היתה: שוב: לא. כנראה ענה את שלוש התשובות הכוננות. שכן מייד קיבלו אותו לעבודה.

כמו רבים וטובים אחרים התגלח על קן הציבור. כשטוביה סער התמנה מנהל הטלוויזיה בתל-אביב הוא היה סגנו והכתב היחיד בתל-אביב. כבוקר היה טס לאילת, להכין כתבה, כשהרבים היה מכין כתבה בירושלים ובערב בתל-אביב. לעיתים שלוש ארבע ואף חמש כתבות ביום. הוא עשה סרט עם בן-גוריון. אפילו ביים את הסרט כשהוא מכריז מחדש על הקמת מדינת-יהודה. הסרט הלך לאיבוד ורק לאחרונה. אחרי 15 שנים נמצא מחדש.

רביב עבר כמעט כל סיפור עיתונאי אפשרי. הוא ראיין באופן בלעדי את לנסקי, כשיחשף מיקלט בארץ. היה כתב לענייני צרכנות. כתב מקומי. כתב לענייני מיפלגות. כתב כנסת וכתב בארצות-הברית. הוא שוחח היטב בים הטלוויזיוני. כשחזר ארצה רבים שקמיתיו לא מירגנו למיקוען הוותיק. היו שקברו את תוכניתו. כותרת לילה" עוד לפני שנולדה. אך במיקרה זה דומה

המישצת הריקה של 11.30 כלילה. הצעת שובק נושא אחד ונעלה אותו מכל הזוויות. הפתרון העכשווי, של עימות, הנוחת מלמעלה, משום חשש של הטלוויזיה לספג בנושאים רגישים. העימות מאפשר לכתב בין הטיפות. ומביא מייד את הצד שכנגד להגיב, כך שלא יכולות להיות לאף אחד תלונות.

● אחרי ארבע שנים שבהן היית מעורב בזירת העיתונות הבינלאומית, כיצד נראית לך העיתונות הישראלית?

המיפגש המחודש עם התיקשות הישראלית חידד אצלי בכמה אחת רברים שתמיד ידעתי. התיקשות הישראלית סגורה בתוך עצמה. יש 50 מרואיינים שטובים לכל נושא ובכל זמן. אני קורא להם הגולגולת הצפות של התיקשות. גולגולת לכל נושא, אבל רק אחת. השניים היחידים הם בסוג הענייה או בצבע ה'אקט והחלוצה. החד'מיריות של הנושאים המטופלים ולידי העיתונות מוכירה לי כלב המסתובב אחרי זנבו.

הנושאים נלעסים, נטחנים ומעלים גירה. עיתוני סופשבוע, הרדיו והטלוויזיה — ראתי אחד, ראתי את כולם.

חוק מזה, הרמה היה לי שהארץ הולכת ומאבדת את סבלנותה לריעה אחרת. כלומר לא היה יותר לגיטימי להשמיע ריעה אחרת. חוסר ידע, חוסר סבלנות לגבי מה שחושבים אחרים כמו ממאפיני התקופה. לכן החלטתי שתוכנית היו כותרת לילה מתאימה. והלכתי על כל הקופה.

הצדדים מציג עמדה מעומתת, מגיע לשידור, מתיישר והופך ילד טוב ורשלים.

עד היום, כתקופה של ארבעה וחצי חודשים היו אצלנו מאתיים מרואיינים, מיעוטם חברי כנסת, מיעוטם ידועים ורובם חדשים, שיש להם מה להגיד בנושאים אקטואליים ודרך האמירה שלהם רלוונטית מאוד לישראל של היום, החל מגדי כהן, סבל בשוק הסיטונאי, ררך השייד מתל-מלחמת ודרך גוגה רג'ואן מעשרי ירושלים נגד חיה מלוחת משיכון מפונים יפ ג'.

היה אצלנו אלכס פינקלשטיין מנצרת עילית שנשבע להרוג ערבים ויועצים פוליטיים אמריקאים שיפירו על המשבר בארצות-הברית. במקום להביא פרופסור, שידבר על המשבר, הבאנו את האמריקאים עצמם. נושא המשבר קובח ארצות-הברית לא הובא מספסלי האק' רמיה, הבאנו לצורך העימות את מזכיר המפלגה הקומוניסטית הישראלית, שיש לו קשרים מצויינים, כדי להסביר מה הולך.

● מהי שיטת העבודה שלך על תוכנית?

שיטת-העבודה די פשוטה. את ישיבת-המערכת אני עורך ביני ובין עצמי ואני גומר אותה מוקדם בבוקר. ואז מצטרף אל שנינו, אל אני ועצמי, עוד אחד: לבר. שלושתנו, אני, עצמי ולבר, יושבים עם ליאורה לבקוביץ', שהיא התחקירנית של התוכנית, ותפקידה לסייע לי לסגור עניינים, ואז אנחנו, ארבעה חברי המערכת, מלכנים את הנושאים. אף פעם אין ביטחון שהנושא שהוא אקטואלי בבוקר יהיה אקטואלי בשעות הלילה.

● אחרי ארבע שנים בחו"ל וכאישי מערכת יחיד כיצד אתה מגיע אל האנשים, בעיקר הלא-ידועים, המופיעים בתוכניתך?

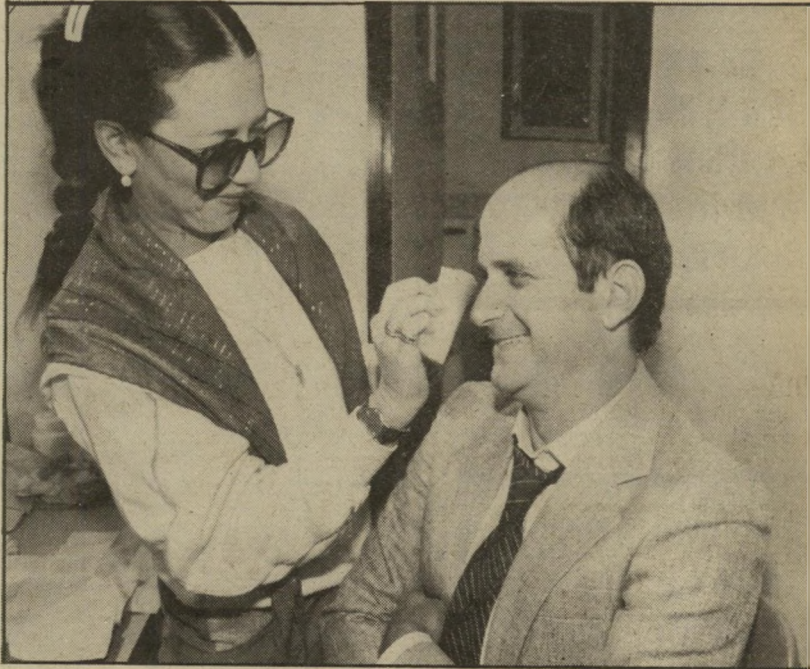
אני כבר 20 שנה במיקצוע. במהלך עבודתי בכל סוג של עיתונות, גדלתי בידיעות אחרונות, עבדתי בקול ישראל, בבייביסי בלונדון, ובטלוויזיה עשיתי כל כתבה אפשרית. לכן צברתי לי מיטען של ידע וחוש לכותרות ולאנשים. לא יכול להגדיר את החוש הזה, אבל לכאורה זה מה שיש לך ואין לאחרים. אז אני נפגש עם אנשים, מריח נושאים וזה שלא הייתי פה ארבע שנים — אז מה? שום דבר לא נשתנה.

● היה לך קשה לחזור ולהתאקלם מחדש?

אם הייתי עובר ליוקנעם, היה קשה לי באותה מידה. להיות כתב בארצות-הברית זה בית-ספר. אתה עובד לבר, עובד במאטריה אחרת, עם מיטב העיתונאים העולמיים. הייתי שליח, ולא אחד שעשה טובה והואיל לחזור. גם המעבר לשם היה קשה והחזרה, מבחינת הילדות, זה שיגעון. הילדות שלי טולטלו בארצות-הברית מפאליק סקול דרך ישיבה — כאן, בתל-אביב, הן פורחות.

● היה לילדותך קשה להסתגל לאורחי החיים האמריקאים?

ההבדל בין מיבנה האישי הישראלי והאמריקאי הוא גדול יותר משנראה. תסם משיחת-אקראי. היצור האמריקאי נבנה עליידי החברה ולפי צרכיה. אתה בא לארץ כזאת, בתור כתב זה, יש לך אפשרות להיכנס לחברה האמריקאית בלי לעסור את כל היסטריים של מישור מכוון. ואז אתה רואה את המנטאליות האמריקאית כרוטב הטיבעי שלה. הילדות שלך הולכות לבית-הספר, אתה נפגש עם הורים, מדבר על חינוך. הילדות שלי למדו בבית-ספר כב'ביצ'י. הילדה התחילה להתלונן שכל הזמן

מרואיין רביב מתאפר* הילדות שלי ממש מרוחות כאן!

● שהתקיים הפיתגום. קינאת סופרים תרבה חכמה.

● מהיכן שאבת את הרעיון לכותרת לילה?

הרעיון גנוב, אחרי שעבר שינוי, עידכון ושיפוץ מתוכנית אמריקאית הנקראת נייטליין והמשודרת ברשת אי-בייסי. התוכנית הזו, שהחלה לפני שנתיים, פרצה את המוסכמה שהציבור האמריקאי לא מעוניין בתוכניות-מלל רציניות בשעות הלילה. האיש שעליו קמה התוכנית, טוד קופ, היה כתב בסטייט-דיפרטמנט ושם הכרתי אותו ודיברנו לא פעם. הפריצה שלו למסך היתה מטאורית. על רקע פרשת בני הערובה באיראן. הוא העלה את הנושא מרי לילה בשעה 11.30 והצלחתי להתחרות בהצלחה ולשבור את המיתוס של ג'וני קארסון. המעלה מה 21 שנה תוכנית-מלל קלילה, הבנויה על קופים, כוכבים ואנקדוטות אנושיות.

וכך, בפעם הראשונה, האמריקאי, שנחשב שיטחי הוכיח שהוא דווקא מעוניין בתוכנית רצינית, וסיקרי רעת-הקהל הביאו לכך שהתוכנית הראכה לעשה מרי לילה, ונחשבת אחת מפריצות-הדרך הגדולות בטלוויזיה אמריקאית.

● גם. כותרת לילה" נחשבת כבר, ובצדך, סריצת-דרך בטלוויזיה הישראליה.

נכלל לא. כשחזרתי ארצה הבטחתי לעצמי שאני מעלה את עצמי לבית-ההורדים של הטלוויזיה הישראלית. אחרי ארבע שנות עבודה קשה, חשבתי שמגיעה לי מנוחה. תוך כדי שיחות עם הממונים עלי, התברר שיש מה לדבר על

"ידעתי שאם אני אוכל אותה, והעסק לא הזאבטה שלי בדעות-השידור וגומר את הקאריירה."

מעבירים אותה כיתות. חשבתי לעצמי שאולי יש בעיה, ילדה וזה, לא מתאקלמת. הלכתי לשוחח עם המנהל, ואז הסתבר לי שזו השיטה. הם מעבירים ילד מכיתה לכיתה, כדי שהילדים לא יתקשרו, כדי שידעו מייד מההתחלה שצריך ליצור יחסים רופפים ולא להתקשר לילדים אחרים.

● מדוע?

מכיוון שאהר חי בווישינגטון, במרכז העוצמה האמריקאית, בעיר שבה אנשים באים ונעלמים. אם אתה מצלית, אתה מביא אתך צוות של יועצים ועוזרים ומזכירות ונמצא על גג העולם, אבל מהפך פוליטי אחד ואתה והחברה שלך נעלמים כלעומת שבאתם. אתה עובר לעיר אחרת. למדינה אחרת. ואדם שהיה לו כח ועוצמה נבלע באלמוניות. ואז הוא צריך להתחיל את חייו מחדש. להחליף בית, להחליף חברים, להחליף אפילו מישפחה. וכך מכינים את הילד כבר משהו לירותו, שאין שום דבר קבוע בחיים.

בווישינגטון ילדים לא לשחק אהר עם השני במשך השבוע. ההישגים של החברה האמריקאית נכנסת למחשב. הילדים עושים שיעורים עד שבע בערב ומבקרם חברים בתאום מראש, רק אחת לשבוע. הכל מאוד מסודר ומאוד מורגן. כשאתה נפגש באמריקא, במיוחד בחוף המיוזחי האמביציוני והקשות, אתה די מתפעל מהכביכול-פתיחות שלו, רק אחריכך מסתבר לך שזה הכל העמדת-פנים.

כשבאתי לווישינגטון לא ידעתי איך לחרור לבית הלבן, לקונגרס. אנחנו מגיעים לארצות-הברית בלי להיות מודעים לכך שאנחנו מדינה קטנה, החיה בצילה של תרבות אחרת. אז אתה בא לראות את האנשים הגדולים האלה, שהסרטיק שלהם והספרים שלהם והשירים שלהם והמוסיקה שלהם משפיעים על חיך, ואתה מגלה שיש להם שיכבה דקה של גינונים, שהם לכאורה גילוי-לב חברותי. ליכך יוצא להכרות החדשה ולחברות שהודמנה לך עם הסטור שהיה בליכך לבני ופתוח אליך, ואז אתה מגלה כי מתחת לשיכבה הזו קיימת שיכבה קשוחה לא-תאמן-מש, שהיא תוצאה של לחץ אדיר, הרבה מאוד פחד מכישלון או מסילוק הצידה.

ווישינגטון היא עיר שבה המרוץ אדיר ואם מישהו מועד בסיועה המאסיווי של התיקשות הוא מועף לצירי הדרך ומסולק סופית. וכשאתה נכשל, המשמעות היא טוטאלית לגבי חיך וזה כולל כמוכן גם מהפך כספי.

● איך התמודדת עם התופעה?

אתה בא מישראל, חושב שיש לך משהו שיכול להיקרא עוצמה, ומגלה שהעיתונות הישראלית באמת לא חשובה ומה שחשוב בווישינגטון זה העיתונות האמריקאית. הארצית והמקומית, כי חברי בית-הנבחרים עומדים לבחירות כל שנתיים והם אנשים עצבניים החוששים לכינס שלהם. אתה לומד מהר מאוד לזהות את העמדות-הפנים ואת הפונקציה שאתה ממלא לגבי האנשים האלה.

● ווישינגטון היא מרכז עיתונות בינלאומי. אתה עצמך אומר כי לנבחר האמריקאי חשובה יותר העיתונות האמריקאית. איך מתפקדים במסגרת כזו?

התחרות הקשה ביותר בעצם מתנהלת בתוך התיקשות האמריקאית, בעיקר בין השתות הטלוויזיה. אני לא יכול להמעיט מילים בתיאור העוצמה של התיקשות במדינה שהיא בריאה ביחסים בין כלי התיקשות והפוליטיקה. במדינה שבה ניתן לעיתונות חופש מלא של מידע, שבה הממשלה יוצאת מרובה לספק אינפורמציה מתוך אמונה שזכותו של הציבור, משלם המיסים, לדעת. מדי יומיים נערכים תדריכים שבהם אתה יכול לשאול כל שאלה, ורק לאחר מכן מתחילה התחרות על הסיפורים וצאי-הרופן ועל הסקירה פים. זה מישחק הגדולים באמת, המצריך רמת חרייה עצומה לממשלה, כוח-אדם גדול וקשרים, שהם מעל ומעבר למה שיש לעיתונות הורה. אני קורא לאולס-העיתונות בסטייט-דיפרטמנט מיג'רשהמישחקים של הליגה הלאומית.

● אם המישחק מתנהל בתוך התיקשות האמריקאית, מה בעצם תפקידה של העיתונות הזרה בווישינגטון?

בעיקר להיות ניונה מהתיקשות האמריקאית. לוקחים את החומר מהם וכל אחד נותן פרשנות משלו. למדתי את הלך-קו של כש נשלחת לסקר את הוועדה הרפובליקנית בדט' רויט, שבה נבחר רונאלד רגן כמועמד לנשיאות נסעתי לשם, נציג בורד של הטלוויזיה הישראלית, ואיזה שוק זה היה בשבילי כשגיליתי שאי-בייסי לברה שלחה לשם 2500 איש. זה לא ייאמן מה שעבר עלי. כשהגעתי למקום, גיליתי אולמות אדירים, מיסעדות, בתיקפה, חררי-איפור, מעבדות וכל זה לארבעה ימים בלבד. 10000 אנשי טלוויזיה באו לסקר את האירוע, הם הם באו כמו אידיוט, כמו נשאר לך לעשות? אתה יוצר קשרים, מארגן לך חומר ונותן פרשנות.

● כלומר אתה, בעצם, כתב אסור בלי הזוהר של עיתונאי חשוב?

אם המישחק מתנהל בתוך התיקשות האמריקאית, מה בעצם תפקידה של העיתונות הזרה בווישינגטון? בעיקר להיות ניונה מהתיקשות האמריקאית. לוקחים את החומר מהם וכל אחד נותן פרשנות משלו. למדתי את הלך-קו של כש נשלחת לסקר את הוועדה הרפובליקנית בדט' רויט, שבה נבחר רונאלד רגן כמועמד לנשיאות נסעתי לשם, נציג בורד של הטלוויזיה הישראלית, ואיזה שוק זה היה בשבילי כשגיליתי שאי-בייסי לברה שלחה לשם 2500 איש. זה לא ייאמן מה שעבר עלי. כשהגעתי למקום, גיליתי אולמות אדירים, מיסעדות, בתיקפה, חררי-איפור, מעבדות וכל זה לארבעה ימים בלבד. 10000 אנשי טלוויזיה באו לסקר את האירוע, הם הם באו כמו אידיוט, כמו נשאר לך לעשות? אתה יוצר קשרים, מארגן לך חומר ונותן פרשנות.